

РОБЪРТ ХАУЪРД

КОНАН

ТОМ 2



Превод от английски

Елена Павлова



КОЛЕКЦИЯ „ВЪРХОВЕ“

1. ДЖЕЙМС ДЖОЙС ♦ Одисей
2. ХАНС ЯКОБ ГРИМЕЛСХАУЗЕН ♦ Приключенията на Симплицисимус
3. ДАНИЪЛ ДЕФО ♦ Робинзон Крузо
4. АРТЪР КОНАН ДОЙЛ ♦ Три романа с Шерлок Холмс
5. ДЖОНАТАН СУИФТ ♦ Пътешествията на Гъливер
6. ЧАРЛС ДИКЕНС ♦ Големите надежди
7. ХЪРМАН МЕЛВИЛ ♦ Моби Дик
8. РОБЪРТ ЛУИС СТИВЪНСЪН ♦ Избрано
9. АЛФОНС ДОДЕ ♦ Дребосъчето
10. СТЕНДАЛ ♦ Червено и черно
11. АЛЕКСАНДЪР ДЮМА ♦ Граф Монте Кристо, т. 1 и 2
12. МАРК ТВЕН ♦ Принцът и просякът.
Приключенията на Хъкълбери Фин
13. ЕДГАР АЛАН ПО ♦ Историята на Артър Гордън Пим
14. ЧАРЛС ДИКЕНС ♦ Коледна песен
15. ДЖОВАНИ БОКАЧО ♦ Декамерон
16. ФРАНЦ КАФКА ♦ Процесът
Присъдата. Новели и разкази
17. МИГЕЛ ДЕ СЕРВАНТЕС ♦ Знаменитият идалго дон Кихот
де Ла Манча, т. 1 и 2
18. РОБЕРТ ЩИЛМАРК ♦ Наследникът от Калкута
19. НИКОЛАЙ ГОГОЛ ♦ Мъртви души
Петербургски повести
Из „Миргород“
20. ТОМАС ХАРДИ ♦ Усекски истории и други разкази
21. ГУСТАВ МАЙРИНК ♦ Голем. Белият доминиканец
22. ХАРИЕТ БИЧЪР СТОУ ♦ Чичо Томовата колиба
23. ЖУЛ ВЕРН ♦ Капитан Немо
24. ДЪНСЕЙНИ, ЛЪВКРАФТ, ХОДЖЪН ♦ Бащите на ужаса
25. АНДРЕЙ ПЛАТОНОВ ♦ Избрано. Том 1
26. РОБЪРТ ХАУЪРД ♦ Конан. Том 1 и 2

Съдържание

Съкровището на Гуалур	7
Отвъд черната река	43
Човекоядците от Замбула	91
Часът на дракона	117
Червени гвоздеи.....	269

Непубликувани разкази

Дъщерята на ледения гигант	335
Богът в купата	343
Долината на изгубените жени	361
Черният странник.....	375
П. Шуайлър Милър и д-р Джон Д. Кларк.....	439





Съкровището на Зуалур

1. ПЪТИЩАТА НА ИНТРИГАТА

Канарите се издигаха отвесно наред джунглата – гигантски кули от камък, засияли в нефритеносиньо и тъмноалено под лъчите на изгряващото слънце – и завиваха по широка дъга на изток и на запад над бурния изумруден океан от клонки и листа. Изглеждаха непреодолими – гигантска крепостна стена, вертикална и от твърда скала, в която на слънце заслепяващо блещукаха късчета кварц. Но мъжът, който мъчително пъплеше нагоре, вече бе стигнал до средата на изкачването си.

Произхождаше от раса на планинци, свикнали да катерят зловещи върхове, и беше човек с необичайна сила и пъргавина. Облеклото му се състоеше само от чифт червени копринени бричове, а – за да не се пречкат – на гръб беше праметнал както сандалите, така и меча и кинжала си.

Беше едър и здрав и гъвкав като пантера. Имаше загоряла до черно от слънцето кожа и подрязаната на черта черна грива, пристегнатата със сребърна лента на слепоочията. Железните му мускули, острият поглед и сигурната стъпка тук му служеха добре, защото това изкачване представляваше върховно изпитание на тялото и духа. Джунглата се вълнуваше на сто и петдесет стъпки под катерача. На същото разстояние над главата му ръбът на скалата отрязваше като нож лъчите на утринното небе.

Мъжът на скалата се движеше сякаш пришпорван от времето, но въпреки това беше принуден да се движи със скоростта на охлюв, залепнал като муха за стената. Едва намираше ниши и изпъкналости – съмнителна опора – за шарещите си ръце

и стъпала и понякога буквално висеше на крайчетата на пръстите си. Но въпреки това продължаваше да се катери, вкопчваше се с все сили, полюшваше се и се сражаваше за всяка стъпка. От време на време спираше, за да си починат уморените му мускули, отгърсваше потта от очите си и обръщаше глава да надзърне изпитателно към джунглата – претърсваше зелената шир за следа от човешки живот или движение.

Върхът вече не беше далеч от него, когато – само на няколко стъпки над главата си – забеляза отвор в гладката фасада на скалата. След миг го достигна – малка пещера, точно под горния ръб. Катерачът подаде глава над ръба пред входа ѝ и изсумтя. Прилепи се на стената и праметна лакти през отвора на пещерата. Тя беше толкова миниатюрна, че по размер едва надминаваше издялана в камъка ниша, но съдържаше самотен обитател. На пода седеше спаружена кафява мумия с кръстосани крака и скръстени на изсъхналата гръд ръце, върху които бе отпуснал изсъхналата си глава. Крайниците бяха прикрепени по местата си с върви от сурова кожа, които с времето се бяха превърнали просто в изгнили нишки. Дори мъртвият да бе носил дрехи, крадливото време отдавна ги беше превърнало в прах. Но между свитите ръце и съсухрената гръд беше притиснат пергаментов свитък, пожълтял от годините до цвета на стара слонова кост.

Катерачът изпъна дългата си ръка и го измъкна. Прибра го в пояса си, без да го разглежда, и се изтегли нагоре, така че да застане до отвора на пещерата. Подскочи и се хвана за ръба на скалите и, почти като продължение на това движение, напрегна мускули и се праметна през него. Отгоре се спря задъхан и се обърна гледката, разкрила се пред него.

Все едно надничаше във вътрешността на огромна купа, обградена от кръгла каменна стена. Дъното на купата беше покрито с дървета и гъста растителност, макар че зеленината вътре не можеше да се сравнява с пълтния листак на джунглата отвън. Скалите бяха с еднаква големина и в тях не се виждаха никакви процеци. Представяваха уникално природно явление, вероятно без аналог в цял свят – огромен естествен амфитеатър, кръгло гористо парче земя, три-четири мили в диаметър, отрязано от останалата част на света и ограничено в пръстена на тези крепостни стени.

Но мъжът на върха не посвети мислите си на възхита от топографското явление. С напрегнат поглед претърсваше върхарите на дърветата под себе си и въздъхна шумно, когато забеляза сред люлеещата се зеленина отблясъка на мраморни куполи. Значи не бяха само легенда – под него се намираще знаменитият и изоставен дворец на Алкменон.

Конан от Кимерия, а впоследствие от Барахските острови, Черния бряг и други местообитания, където животът е див и свободен, бе дошъл в кралството Кешан по дирите на легендарното съкровище, което надминавало и струпаното от туранските крале.

Кешан беше варварско кралство, разположено по източните краища на Куш, където обширните тревисти равнини се сливаха със спускащите се на юг гори. Тук

живееха хора със смесен произход – мургави благородници, които управляваха народ почти изцяло от негри. Аристокрацията – принцове и висши жреци – се гордееше, че произхожда от бяла раса, която в древна митична ера управлявала кралство със столичен град, наречен Алкменон. Противоречащи си легенди се опитваха да обяснят причината за падението на тази раса и защо оцелелите жители са изоставили града. Също толкова знаменити бяха легендите за Зъбите на Гуалур – съкровището на Алкменон. Но тези вежди легенди стигаха да доведат Конан до Кешан през безкрайните равнини, прорязаната от реки джунгла и планините.

Беше намерил Кешан, сам по себе си смятан от много северни и западни народи за легенда, и беше чул достатъчно, за да потвърди слуховете за съкровището, което местните наричаха Зъбите на Гуалур. Но така и не успя да научи къде е скривалището му и се изправи пред необходимостта да обясни присъствието си в страната. Тук не приветстваха скитниците и безделниците.

Той обаче не се притесни. С хладна увереност поднесе предложението си на странните, окичени с пера, подозрителни големци от варварски разточителния кралски двор. Конан беше професионален войник. Заяви, че е дошъл в Кешан да си търси работа. Срещу определено заплащане беше готов да обучи местната армия и да я поведе срещу Пунт, наследствения враг на кралството, чиито скорошни успехи на бойното поле бяха предизвикали гняв у сприхавия крал на Кешан.

Това предложение не беше толкова дръзко, колкото изглеждаше. Славата на Конан го предшествахше – дори в далечна страна като тази, победите като капитан на черните корсари, тези вълци на южните брегове, бяха прославили името му и предизвикваха възхита и страх сред черните кралства. Той не отказа изпитанията, измислени от мургавите херцози. По границите непрестанно се водеха битки, които даваха на кимериеца предостатъчно възможности да демонстрира способностите си в ръкопашния бой. Дръзката му свирепост впечатли господарите на Кешан, които вече знаеха славата му на успешен командир и перспективите да им стане генерал изглеждаха добри. Това, към което Конан тайно се стремеше, беше възможността работата да му даде законно извинение да остане в страната достатъчно дълго, та да намери скривалището на Зъбите на Гуалур. Впоследствие обаче възникна проблем. В посолството на Зембабве в Кешан пристигна нов главен дипломат – Тутмекри.

Той беше стигиец, пътешественик и бандит, чийто ум го бе издигнал в очите на кралете-близнаци на грамадната хибридна търговска държава, намираща се на много дни път на изток. Дватама с кимериеца се познаваха отдавна и не се обичаха. Тутмекри на свой ред беше дошъл с предложение, което да поднесе на краля на Кешан, и то също касаеше завладяването на Пунт – по случайност това намиращо се на изток от Кешан кралство наскоро бе прогонило зембабвийските търговци и беше изгорило техните крепости.

Предложението на Тутмекри затъмняваше дори престижа на Конан. Той се закле да нахлуе в Пунт от изток с армия чернокожи копиеносци, шемитски стрелци и наемници с мечове и да помогне на краля на Кешан да анексира враждебната

страна. Добронамерените крале на Зембабве желяеха единствено монопол върху търговията с Кешан и поданиците ѝ и – като знак на добра воля – няколко от Зъбите на Гуалур. Те, както Тутмекри побърза да обясни на подозрителните жреци и съветници, нямаше да имат никакво реално приложение, а щяха да бъдат поставени в храма на Зембабве при почитаните златни статуи на Дагон и Деркетто – скъпи гости в светия олтар на кралството, целящи за споят съюза между Кешан и Зембабве. Това твърдение предизвика дръзка усмивка на суровото лице на Конан.

Кимериецът не се опита да мери ум и интригантство с Тутмекри и шемитския му партньор Зархеба. Знаеше, че ако Тутмекри спечели диспута, ще настоява противникът му незабавно да бъде прогонен. Оставаше само едно – преди кралят на Кешан да вземе решение, Конан да намери намери съкровището и да избяга с него. По това време вече беше сигурен, че Зъбите не са скрити в Кешия, столичен град и всъщност рояк пръстени колиби, скупчени около глинена стена, която обграждаше дворец от камък, пръст и бамбук.

Докато варваринът пухтеше от нервно нетърпение, висшият жрец Горулга обяви, че преди да се стигне до решение, трябва да се изясни волята на боговете във връзка с предложения съюз със Зембабве и предаването на предмети, смятани от древността насам за свещени и неосквернени. За целта беше нужен съветът на Оракула на Алкменон.

Това знаменито изказване доведе до възбудено сплетничество из двореца и кошера от колиби. Жреците не бяха посещавали мъртвия град от цял век. Всъщност ролята на Оракул изпълняваше принцеса Йелая, последната владетелка на Алкменон, загинала в разцвета на младостта и красотата си, чието тяло бе останало по чудотворен начин недокоснато през вековете. От древността до сега жреците си проправяха път към обладания от призраци град и тя им споделяше премъдрости. Последният потърсил оракула жрец бил порочен негодник и възнамерявал да открадне странно оформените скъпоценни камъни, наричани Зъбите на Гуалур. Но в пустия дворец го сполетяло зло, за което избягалите му послушници разказвали ужасяващи истории и така изплашили жреците, че от сто години не бяха ходили в града и при оракула.

Горулга обаче, сегашният висш жрец, уверен в превъзходството и способностите си, обяви, че ще отиде с шепа следовници да съживи древния обичай. И в недискретното чесане на възбудени езици Конан дочу уликата, която търсеше от седмици – подслуша я в шепота на нисш жрец, който накара кимериеца потайно да напусне Кешия същата нощ, след която се канеха да потеглят жреците.

Цялата тази нощ, през деня и следващата нощ той прегледаше колкото смееше по-бързо и рано на втората сутрин стигна до скалите на Алкменон, които се издигаха в югозападния край на кралството, сред необитаема джунгла, табу за обикновените хора. Единствено жреците смееха да се приближават на разстояние много мили до обладания от призраци град. И дори те не бяха влизали в него от сто години.

Никой досега не се бе осмелявал да изкатери тези скали, твърдяха легендите, и никой освен жреците не знаеше тайния вход в долината. Конан не си губи време-

то да го търси. За човек, роден сред зъберите на Кимерия, не бяха непреодолими стръмнини, които биха отказали чернокожите, конниците от Изтока и обитателите на равнини и гори.

Застанал на върха на зъберите, кимериецът гледаше надолу към кръглата долина и се чудеше каква ли чума, война или суеверна вяра е накарала членовете на онази древна раса да напуснат крепостта си, да се смесят с чернокожите племена, които ги заобикаляха, и да бъдат погълнати от тях.

Долината бе играла ролята на тяхна цитадела. Там се издигаше дворецът и в него бяха живели само кралският род и придворните. Истинският град се издигал отвъд скалите. Днес руините му се криеха под разлюлените гъсталаци на зелената джунгла. Но тук, долу в листака, се виждаха сияйни куполи – непокътнатите кубета на кралския дворец на Алкменон, устояли на разрушителните пръсти на времето.

Конан праметна крак през ръба и пъргаво се спусна надолу. От вътрешната страна скалите бяха по-полегати и не толкова стръмни. На обраслото със зеленина дъно на долината той се спусна за по-малко от половината време, отнело му изкачването отвън.

Огледа се внимателно, с ръка на меч. Нямаше причина да се съмнява в информацията, че Алкменон е празен и необитаем и из него скитат само призраци от далечното минало. Но Конан по природа беше подозрителен и предпазлив. Тишината беше пълна – не трепваше дори листо по клонките. Когато се наведе да надникне под шубраците, не видя нищо освен маршируващи редици стволове, които се смаляваха и оредяваха в синия здрач на дълбокия лес.

При все това той тръгна предпазливо, с меч в ръката, а неспокойните му очи претърсваха сенките навсякъде наоколо. Пружиниращите му стъпки не издаваха нито звук по тревата. Навсякъде около себе си съзираше следи от древна цивилизация – безгласни и ронещи се мраморни фонтани стояха наскреж от кръгове от тънки дървета, растящи в твърде симетрични групи, за да са се появили случайно. Горските филизи и шубраците бяха превзели засаденото от човешка ръка, но очертанията на градината още си личаха. Под дърветата минаваха широки павирани пътища с начупени плочи с трева, прорасла в широките цепнатини помежду им. Конан съгледа стени с орнаментирани шарки – дантели от гравирани камък, може би някога служили за стени на прелестни беседки. А пред себе си между дърветата виждаше да сияят куполите и с приближаването му все по-ясно се разкриваше и основният корпус на постройката, която красяха. Накрая, след като си проби път през параван от обвити в лиани клонки, той стигна до относително открито пространство, където дърветата растяха, незадушавани от шубраците, и видя пред себе си просторната колонада на входа на двореца.

Докато се качваше по широките мраморни стъпала, Конан забеляза, че сградата се е запазила в далеч по-добро състояние, отколкото по-незначителните постройки, които беше видял по пътя. Дебелите стени и масивните колони изглеждаха твърде внушителни, за да се оронят под напора на времето и стихии. И тук

същата омагьосана тишина бе обгърнала всичко. Доти котешките стъпки на обувките в сандали нозе на Конан отекваха стряскащо силно в мъртвешкия покой.

Някъде в този дворец се намираше лик или статуя, служила някога за оракул на жреците на Кешан. Тук, в двореца – ако онзи недискретен жрец не бе изрекъл лъжа – се криеше и съкровището на мъртвите крале на Алкменон.

Конан премина в широка зала с купол над нея и обградена с колони, между които зееха арки с отдавна изгнили врати. Прекося я в мъждив здрач и в другия ѝ край премина през грамадна двукрила бронзова порта, останала открехната, навярно от векове. Излезе в огромна зала, която сигурно бе служила за приемна на кралето на Алкменон. Беше осмоъгълна и в огромния купол, към който се извиваше таванът, очевидно имаше хитроумно пробити прозорци, защото помещението беше много по-добре осветено от коридора, който водеше към него. А на отсрещната страна на голямата зала се издигаше подиум с широки, облицовани с лапис лазули стъпала, на който бе поставено масивно кресло с орнаментирани подлакътници и висока облегалка, без съмнение поддържала навремето златоткан балдахин. Конан възкликна изненадано и очите му светнаха. Златният трон на Алкменон, споменаван в не една легенда! Прецени го с опитно око. Сам по себе си тронът представляваше цяло състояние, стига да намереше начин да го изнесе. Цената му възпламеняваше въображението за размера на търсеното съкровище и накара кимериеца да потрепери от страст. Пръстите го сърбяха да пхне ръка сред съкровищата, които беше чувал да описват разказвачите на пазарните площади на Кешия, повтарящи истории, пренасяли се от уста на уста през вековете – скъпоценни камъни, които нямат равни на света: рубини, изумруди, диаманти, хелиотропи, опали, сапфири... плячката от древния свят.

Конан очакваше да намери статуята-оракул седнала на трона, но щом я нямаше там, сигурно се намираше в друга част на двореца, ако изобщо съществуваше. От друга страна, откакто беше отправил поглед към Кешан, истина се оказа толкова легенди, че не се съмняваше, че може да намери някаква статуя или божество.

Зад трона имаше тесен сводест проход, който без съмнение в дните на величието на Алкменон е бил скрит зад завеса. Конан надникна през него и видя, че води към празна ниша, от която под прав ъгъл се отделяше тесен коридор. Обърна се с гръб към него и забеляза друга арка отляво на подиума – тя за разлика от останалите беше снабдена с врата. И при това не каква да е. Крилото ѝ беше изработено от същия благороден метал като трона и гравирано с множество арабески.

Когато кимериецът я побутна, тя се отвори така тихо сякаш пантите ѝ наскоро са били смазвани. Конан прекрачи прага и зяпна изумен.

Намираше се в квадратна, неголяма стая, чиито мраморни стени се издигаха към таван, украсен с позлатени орнаменти. Златни фризове минаваха по основата и в горния край на стените. Стаята нямаше друг вход – само този, през който беше минал. Варваринът отбеляза всички тези подробности механично. Цялото му внимание беше съсредоточено върху тялото, изпнато на ложето от слонова кост пред него.

Беше очаквал статуя, може би изработена с отдавна забравено майсторство. Но никакво умение не би могло да имитира съвършенството на тялото, което се разкриваше пред очите му. Това не беше идол от камък, метал или слонова кост. Беше истинското тяло на жена и той дори не смееше да гадае по силата на каква черна магия древните са успели да го запазят така непокътнато през всичките тези векове. Съвършено се бяха съхранили дори дрехите, в които беше облечена жената – и Конан сбърчи вежди, смътно разтревожен. Магията, запазила тялото, не би трябвало да повлияе на одеждите. Но ето ги – златни нагръдници, украсени с концентрични кръгове от малки скъпоценни камъни, позлатени сандали и къса копринена пола, придържана от богато инкрустиран колан. Нито платът, нито металът показваха признаци на износване.

Йелая беше студена и прекрасна дори в смъртта. Тялото ѝ беше като алабастър, изящно, но сладно; огромен ален скъпоценен камък сияеше върху аранжираната ѝ на тъмна купчина коса.

Конан постоя съсредоточено загледан в принцесата, а след това почука по ложето ѝ с меча си. Имаше вероятност да се окаже кухо и съкровището да е скрито в него, но му отвърна звукът на пътен камък. Варваринът се обърна и обиколи стаята, изпаднал в двоумение. Откъде да започне търсенето си, при условие, че не разполагаше с много време? Съкровището беше скрито в двореца – поне по думите на жреца, когото подслуша, когато се разприказва пред една куртизанка. Конан се зачуди дали не е по-добре да се скрие, докато жреците дойдат и си тръгнат, и после да продължи търсенето. Имаше обаче голяма вероятност на връщане в Кешия те да вземат със себе си и скъпоценните камъни. Той беше твърдо убеден, че Тутмекри е подкупил Горулга. Познаваше добре Тутмекри и можеше да предскаже как се разгръщат кроежите му. Знаеше, че именно противникът му е предложил на кралиците на Зембабве да завладеят Пунт, което щеше да бъде само дребна стъпка към истинската им цел – да се добият със Зъбите на Гуалур. Дватама предпазливи крале несъмнено изискваха доказателство за съществуването на съкровището, преди да предприемат каквито и да било действия. Скъпоценностите, които Тутмекри искаше уж в знак на добра воля, щяха да подкрепят правотата му.

При наличието на положително свидетелство за съществуването на легендарните камъни, кралиците на Зембабве щяха да се размърдат. Пунт – да бъде нападнат едновременно от изток и от запад, само че зембабвийците щяха да се погрижат основната тежест на боевете да падне върху кешанците и после, когато и двете страни са изтощени от войната, кралиците щяха да ги смажат едновременно, да разграбят Кешан и да вземат насила Зъбите, ако ще да се наложи да разрушат всички сгради и да измъчват един по един жителите на кралството.

Но съществуваше и друга вероятност – ако Тутмекри успееше да сложи ръка на съкровището, типично за него би било да измами работодателите си, да вземе скъпоценностите за себе си и да изчезне, оставяйки на зембабвийските емисари само празния чувал.

Конан вярваше, че търсенето на съвет от оракула е само начин кралят на Кешан да бъде убеден да се подчини на исканията на Тутмекри – защото дори за миг не се беше усъмнил, че Горулга е предпазлив и изобретателен като всички останали, забъркани в тази грандиозна измама. Кимериецът не беше разговарял със самия върховен жрец, понеже в играта на подкупи не би имал шансове срещу Тутмекри, а да направи подобен опит щеше да означава да падне право в ръцете на стигицеа. Горулга беше способен да настрои народа срещу варварина, да го представи като злодей и с един удар да отърве Тутмекри от съперника му. Конан се зачуди как ли самият стигиец е успял да подкупи висшия жрец и какво изобщо може да се предложи на човек, който държи в ръцете си най-голямото съкровище на света.

При всички случаи очевидно оракулът щеше да бъде принуден да каже, че волята на боговете е Кешан да изпълни исканията на Тутмекри. Конан беше убеден също, че ще сподели и някоя и друга пиперлива дума по негов адрес. След това Кешия щеше да стане твърде гореща за кимериеца, а и по време на нощното си отпътуване бе стигнал до извод, че няма намерение да се връща.

Залата на оракула не криеше улики за него. Той се върна в грамадната тронна зала и положи ръце на трона. Беше тежък, но можеше да бъде катурнат. Подът отдолу – масивен мраморен подиум, – нямаше кухини. Конан отново се върна в нишата. Предполагаше, че съществува тайна крипта в близост до оракула. Внимателно започна да почуква по стените и най-накрая му отвърна кухо кънтене от място, срещуположно на входа на тесния коридор. След като се вгледа по-внимателно, той видя, че фугата между тази плоча и съседната е малко по-широка. Пъхна върха на кинжала си вътре и натисна.

Плочата безшумно се отвори, разкривайки ниша в стената, но нищо повече. Конан изруга с чувство. Кухината беше празна и дори нямаше вид някога да е била използвана за скривалище на съкровището. Той надникна вътре и видя на стената набор малки дупчици, горе-долу на нивото на човешка уста. Погледна през тях и разбра – стената се явяваше преграда между нишата и залата на оракула. Самите дупчици не се виждаха от другата страна. Конан се ухили. Това обясняваше загадката на оракула, но отговорът беше малко по-дървен от очакванията му. Горулга щеше да настани в нишата или себе си, или доверен подчинен, да говори през дупките и суеверните му последователи, всичките чернокожи, щяха да приемат, че това е достоверно въплъщение на Йелая.

Кимериецът си спомни, че е взел от мумията някакъв свитък, извади го и го разгъна внимателно, понеже му се струваше, че ще се разпадне от старост. Смръщи се над избледнелите знаци, с които беше изписан. В скитанията си по света гигантът бе събрал много познания, свързани особено с говоренето и писането на различни езици. Много изтъкнати учени биха се изумили от лингвистичните познания на Конан, изживял много приключения, в които владеенето на странен език бе разликата между живота и смъртта.

Знаците в свитъка бяха озадачаващи, едновременно познати и неразгадаеми, и след малко той се досети защо. Самите букви бяха на древен пелищимски*, който силно се различаваше от съвременната писменост, с която той беше запознат и която била променена преди три века, когато номадско племе завладяло страната. Този по-стар и по-чист текст озадачаваше варварина. Вътре обаче откри една повтаряща се фраза, която разпозна като собствено име: Бит-Якин. Предположи, че така се е наричал авторът. Смръщен и несъзнателно мърдайки устни, кимериецът се бореше със задачата и си проправяше път през ръкописа, голяма част от който се оказа непреводима, а останалата – неясна.

Доколкото Конан разбра, авторът – загадъчният Бит-Якин – бе дошъл отдалеч заедно със слугите си и бе проникнал в долината на Алкменон. Следващата част от текста беше безсмислена и пълна с непознати фрази и знаци. Доколкото читателят успя да си я преведе, ставаше дума за много голям период от време. Името на Йелая се споменаваше често и към края на ръкописа ставаше ясно, че Бит-Якин знае, че го очаква смърт. Малко стреснат, Конан осъзна, че навярно мумифицираните в пещерата останки са на автора на ръкописа, загадъчният пелищимец Бит-Якин. Мъжът бе умрял точно според предсказанието си, а слугите му явно го бяха положили в тази открита крипта, високо в скалите съгласно дадените преди смъртта му нареждания.

Странно беше, че Бит-Якин не се споменава в нито една легенда на Алкменон. Очевидно бе дошъл в долината, след като е била напусната от оригиналните ѝ обитатели – ръкописът посочваше поне това, – но изглеждаше учудващо жреците, идвали през древността да се консултират с оракула, да не са видели нито този човек, нито слугите му. Конан беше убеден, че мумията и този свитък бяха на много повече от сто години. Бит-Якин бе живял в долината по времето, когато жреците от древността са идвали да се поклонят пред мъртвата Йелая. Притесняваше го това, че легендите мълчат по въпроса и споменават единствено изоставен град, обитаван само от мъртвци.

Защо човекът се беше заселил на това уединено място и в каква неизвестна посока бяха потеглили слугите му, след като са се погрижили за трупа на господаря си?

Конан сви рамене и пхна свитъка в пояса си – стресна се толкова, че кожата на опакото на дланите му настръхна. В унесения покой стряскащо и шокиращо прозвуча дълбокият басов звън на голям гонг!

Той се обърна и приклепна като грамадна котка с меч в ръка, взрян в тесния коридор, откъдето сякаш се беше разнесъл звукът. Нима бяха пристигнали жреците на Кешия? Слабо вероятно, както знаеше той – не биха имали време да достигнат до долината. Но този гонг се явяваше неоспоримо свидетелство за човешко присъствие.

* Пелищим (Pelishtim) – името идва от названието на Фелистия (Палестина) на иврит. (Всички бележки под линия са на преводача.)

Обикновено Конан беше привърженик на бързото действие. Колкото съдържаност притежаваше, беше я събрал посредством общуването с по-коварните народи. Когато някое необичайно обстоятелство го свареше неподготвен, той инстинктивно се връщаше към вроденото си поведение. Така и сега, вместо да се скрие или да се измъкне в обратната посока, той изтича по коридора право към източника на звука. Сандалите му не издаваха повече шум от стъпките на пантера, очите му бяха присвити, устните – несъзнателно разтегнати в гримаса. Паника за миг бе докоснала душата му и шокът от този неочакван звън в мига на опасност бе пробудил у него примитивен гняв, който у кимериеца винаги бе готов да се прояви.

От криволическия коридор той излезе в малък открит двор. Погледът му бе привлечен от слънчев отблясък. Хвърляше го гонгът – грамаден златен диск, провесен на златна пръчка, вградена в ронеща се стена. Наблизо бе оставен бронзов чук, но не се чуваше звук, нито се виждаше следа от нечие присъствие. Околните арки зееха празни. Конан остана приклепнал на входа, както му се стори, много дълго време. В целия дворец не се чуваха стъпки или движение. Търпението му най-накрая се изчерпа и той се плъзна по кривата на двора, надничайки в арките и готов като светкавица да отскочи в която и да е посока или да нанесе удар с лява или дясна ръка по-бързо и от кобра.

Стигна до гонга и се вгледа през най-близката до него арка. Отвъд видя само тънеща в здрач зала, обсипана с отпадъци и превърната в руини. На полираните мраморни плочи под гонга нямаше следи, но във въздуха се носеше мирис – слаба кисела смрад, която варваринът не можа да определи, но ноздрите му се разшириха като на диво животно, докато се мъчеше напразно да проумее каква е.

Обърна се към арката – и внезапно привидно солидните плочи се строшиха и подадоха под краката му. Още докато падаше, Конан разпери широко ръце и се хвана за ръбовете на зейналия под него отвор. Те се орониха под драпащите му пръсти. Полетя надолу в мрака и цопна в черна ледена вода, която го сграбчи и го понесе с главоломна скорост.

2. ПРОБУЖДАНЕТО НА БОГИНЯТА

Първоначално кимериецът не се опита да се бори с течението, което го носеше през непрогледната нощ. Гледаше да се държи на повърхността, стиснал между зъбите си меч, който дори при падането си не беше изтървал. Не се и опитваше да гадае съдбата, която го очаква. Внезапно лъч светлина прониза мрака пред него. Той видя кипналата, разпенена повърхност на водата, досущ сякаш се вълнува под

напора на някакво чудовище в дълбините и забеляза, че гладките каменни стени на канала над главата му се събират в арка. От всяка страна минаваше тесен корниз – високо под сводестия таван, където не би могъл да ги достигне. Светлината проникваше през дупка там, където покривът беше строшен – навярно пропаднал. Отвъд лъча отново цареше пълна тъмнина и паниката завладя кимериеца при мисълта, че течението ще го понесе нататък покрай това осветено място и отново ще го потопа в тъмнина.

След това съзря и нещо друго – на равни разстояния от корнизата до повърхността на водата се спускаха бронзови стълби и едната беше точно пред него. Незабавно посегна към нея и захвана да се бори с течението, което искаше да го задържи на средата на потока. Дърпаше го с осезаеми, живи и хлъзгави ръце, но Конан с отчаяна сила се сражаваше с напора му и в бясна борба за всеки инч се приближаваше все повече и повече до стената. Скоро се изравни със стълбата и с един свиреп, мъчителен замах сграбчи най-долната пръчка и увисна на нея, останал без дъх.

Няколко секунди по-късно успя да се измъкне от бушуващата река и със съмнение повери цялата си тежест на изгнилите пръчки. Те провисваха и се огъваха, но в крайна сметка удържаха и му позволиха да се изкатери до тесния перваз, който минаваше по протежение на стената на няма и един човешки бой под извилия таван. Когато се изправи, високият кимериец беше принуден да сведе глава. В каменната стена, на едно ниво с последната пречка на стълбата, беше вградена масивна бронзова врата, но тя не поддаде под усилията на Конан. Когато прехвърли меча от зъбите си в ножницата му, той плю кръв – по време на бясното сражение с течението си беше порязал устната на острието. Съсредоточи вниманието си към строшения таван.

Можеше да пропъхне ръце през отвора и да се хване за ръба; внимателна проба му показа, че ще понесе тежестта му. Миг по-късно вече се беше изтеглил през дупката и се озова в широка зала, потънала в ужасяваща разруха. По-голямата част от тавана беше пропаднал заедно с обширен участък от пода там, където отдолу минаваше подземната река. Строшени арки гледаха към други зали и коридори и Конан предположи, че все още се намира в грамадния дворец. Притеснено се запита колко ли стаи в този дворец са построени направо върху затворената в канала река и кога ли древните камъни или плочи може отново да поддадат и отново да го запратят в течението, от което току-що се беше измъкнал. Чудеше се също и доколко пропадането му е резултат от изминалите векове разруха. Дали онези изгнили плочи просто случайно бяха поддали под тежестта му или за случката имаше зловещо обяснение. Поне едно беше ясно – той не беше единственото живо същество в палата. Гонгът не беше позвънил от само себе си, независимо дали звукът бе предназначен да го примамва към смъртта или не. Тишината в двореца внезапно му се стори зловеща, нажежена от притаена заплаха.

Дали беше възможно още някой да е тръгнал на същата мисия като него? Глождеше го и допълнително притеснение, свързано със загадъчния Бит-Якин. Не беше

ли възможно по време на дългия си престой в Алкменон той самият да е открил Зъбите на Гуалур и слугите му да са ги взели със себе си впоследствие? Тази възможност, макар и просто хрумване, вбеси кимериеца.

Той си избра коридор, който според него водеше обратно към онази част от палата, в която първоначално беше влязъл. Забърза натам с предпазливи крачки и без да забравя онази черна река, която кипеше и се пенеше някъде под краката му.

Продължаваше до безкрай да се връща към огледа на ложето на оракула и загадъчната му обитателка. Някъде в това помещение несъмнено се криеше ключът към разгадаването на тайната на съкровището, стига то все още да се намираше в първоначалното си скривалище.

Грамадният палат се простираше пред него – тих, както и преди, обезпокояван само от бързото преминаване на обувки в сандали нозе. Залите и коридорите, които Конан пресичаше, изглеждаха съсипани от времето, но с напредването му следите от разрухата ставаха по-малко забележими. Известно време го глождеше въпросът с каква ли цел са били поставени стълбите под корнизите над подземната река, но сви рамене и се отказа да мисли по въпроса. Слабо се интересуваше от неизброимите загадки на древността.

Кимериецът не беше сигурен къде точно се намират покоите на оракула спрямо сегашното му местоположение, но накрая излезе в коридор, арката в края на който водеше обратно към голямата тронна зала. Междувременно Конан беше стигнал до решение – не виждаше смисъл да се щура безцелно из палата в търсене на скъпоценностите. Щеше да се скрие, да изчака появата на кешанските жреци и щом приключат с фарса с консултацията с оракула, да ги последва към скривалището на скъпоценните камъни, до което не се съмняваше, че ще стигнат. Може би щяха да вземат само няколко от Зъбите със себе си. Щеше да се задоволи и с останалите.

Привлечен от зловещо любопитство, той се върна в стаята на оракула и отново се вгледа в неподвижното тяло на принцесата, навремето считана за богиня, омагьосваща с ледената си красота. Каква ли загадъчна тайна бе заключена в това прелестно тяло?

Конан се взря по-внимателно. Всмука въздух през стиснатите си зъби, а косъмчетата на тила му настръхнаха. Тялото все още лежеше, както го беше видял за пръв път – безмълвно и неподвижно, с нагръдник от инкрустирано със скъпоценни камъни злато, позлатени сандали и копринена поличка. Но имаше малка разлика. Прелестните крайници не бяха вкочанени, по бузите се бе разляла прасковена розовина, устните бяха червени...

Конан измъкна меч си с паническо проклетие на уста:

– Кром! Тя е жива!

При тези му думи дългите черни клепки потрепнаха, очите се отвориха и се взряха непроницаеми в него – тъмни, бляскави и загадъчни. Той остана вцепенен и изгубил дар слово.

Принцесата седна с плавна лекота, все тъй приковала омагьосания му поглед.

Конан облиза пресъхналите си устни и успя да заговори. Заекна:

– Ти... ти си... Ти ли си Йелая?

– Аз съм Йелая! – гласът ѝ беше звучен и напевен и той я зяпна с нов прилив на почуда. – Не се бой. Няма да те нараня, ако изпъняваш волята ми!

– Че как може мъртва жена да се съживи след толкова изминали векове? – поиска да научи той, малко скептичен към онова, което му подсказваха сетивата. В очите му започваше да проблясва любопитна искрица.

Принцесата вдигна ръце в мистичен жест:

– Аз съм богиня. Преди хиляда години ме сполетя проклятието на по-висшите богове, онези от мрака отвъд границите на светлината. Смъртната в мен умря – богинята обаче никога не може да умре. Тук лежа вече векове наред, за да се пробуждам всяка нощ по залез и да празнувам в двореца си славните времена с духове, извлечени от сенките на миналото. Човече, ако не желаеш да видиш онова, което зави наги ще бележи душата ти, махни се бързо оттук! Заповядвам ти! Върви си! – в гласа ѝ зазвъня повелителна нотка и нежната ѝ ръка с категоричен жест посочи изхода.

Конан, с очи като огнени цепнатини, полека прибра мечата си в канията, но не се подчини на заповедта ѝ. Пристъпи към нея сякаш привлечен от могъща магия и без ни най-малко предупреждение сграбчи Йелая в мечата прегръдка. Тя изпищя – съвсем не божествен писък – и под съпровода на разпаряне на коприна, варваринът с един безмилостен замах откъсна полата ѝ.

– Богиня! Ха! – викът му бе пълен с гневно задоволство. Изобщо не обърна внимание на трескавата борба на пленничката си. – Стори ми се странно, че принцеса от Алкменон говори с коринтийски акцент! Щом се взех в ръце, осъзнах, че съм те виждал някъде! Ти си Мюриела, танцьорката на Зархеба! Доказва го този рожден белег във форма на полумесец на бедрото ти. Видях го веднъж, когато Зархеба те шибаше с бича. Богиня! Ха! – той доволно плесна издайническото бедро – звучно, с отворена длан, а момичето изплака жалостиво.

Цялата величественост я беше напуснала. Вече не се държеше като загадъчна жена от древността, а като ужасена и унижена танцьорка, каквато може да бъде купена на почти всеки шемитски пазар. Повиши глас и се разплака безсрамно. Похитителят ѝ я изгледа гневно.

– Богиня! Ха! Значи ти си една от забулените жени, които Зархеба доведе със себе си в Кешия. Да не смяташ, че можеше да ме заблудиш, малка идиотке? Преди година те видях в Акбитана с тази свиня, Зархеба, и не забравям лица. Или женски тела. Мисля, че...

Както се гърчеше в обятията му, тя праметна тънките си ръце през масивната му шия, обзета от ужас, а по бузите ѝ се стичаха сълзи, риданията ѝ преминаха истерия.

– О, моля те, не ме наранявай! Недей! Трябваше да го сторя! Зархеба ме доведе тук да изиграя оракула!